

Un pom de flors al cor

Dg, 2/11/2014 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

La mort és el més natural de la vida. Des del moment en què naixem comencem a morir i aquesta és, de ben segur, una de les poques certeses que tenim al llarg de la nostra vida. Aquells que han mort es fan presents al nostre costat d'una altra manera.

El dia de difunts és un dia per donar gràcies per tantes persones que ens han marcat i acompanyat i, tot i haver traspasat a a casa del Pare, continuen estant enmig nostre amb una presència personal i perceptible sols per aquells qui els hem estimat i els recordem.

Tristesa, dolor, por, angoixa, plor i incertesa... són els mots que acompanyen la imatge de la dansa de la mort quan aquesta cerca un lloc en el nostre precipitat viure.

Som éssers mortals i, això, és el que ens hauria de portar a gaudir cada minut del dia, cada segon... a donar gràcies pel regal de la vida!

Sovint el que ens fa por no és la mort, sinó com morim. La mort és una vida viscuda. La vida és una mort que s'apropa.

La tradició ens porta cada any al cementiri amb un ram de flors que al cap i a la fi es marcirà. Però, com ens deia avui el mossèn a la celebració, per a molts, el pom de flors és l'ofrena que es porta al cor quan som capaços de mantenir viva la memòria dels qui ja no hi són i, no obstant això, viuran per sempre en l'amor sincer i profund dels nostres cors.

Ric, pobre, poeta, fuster, pastisser, mestre o metge... tots i totes morim. La mort ens iguala a tots en l'encreuament entre una vida orgullosa i la humilitat de qui viu sabent que podríem no ser-hi.

Vet aquí unes notes preses a la homilia d'avui.